

k odvrácení nebezpečí (srv. rozh. č. 7606, 14090 Sb. n. s.). V tom směru scházejí potřebná skutková zjištění, ba i přednes žalované obce, a nestačí tvrzení žalobcovo o vině žalované ani příslušná skutková zjištění nižších soudů. Odvolací řízení trpí tudíž vadou, která, třebaže nepůsobila zmatečnost, zabránila úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení věci (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Bylo proto podle § 510 c. ř. s. zrušiti napadený rozsudek, a protože bude patrně třeba jednání v první stolici, aby se věc stala zralou k rozhodnutí, i rozsudek soudu první stolice a vrátiti věc tomuto soudu, aby v naznačených směrech hledě k ustanovení § 182 c. ř. s. a min. nař. č. 116/1908 ř. z., řízení doplnil a znovu rozhodl.

Čís. 16069.

Třebaže bylo zaměstnancovo propuštění uznáno nálezením rozhodčí komise závodního výboru, vydaným podle § 3 písm. g) zák. č. 330/1921 Sb. z. a n., za nepravdělivou příkrost, jest zaměstnanec, domáhající se na zaměstnavateli náhrady škody vzniklé mu z tohoto propuštění, povinen uvést skutečnosti jeho nárok odůvodňující (§ 1295, odst. 2, obč. zák.). Nestačí, že se v žalobě dovolával uvedeného nálezu rozhodčí komise. Řečený nálezn není pro soudy závazný.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1937, Rv I 461/37.)

Žalobce byl od roku 1924 až do 15. dubna 1936 zaměstnán u žalované firmy za týdenní mzdu 125 Kč. Posléze uvedeného dne byl žalovanou propuštěn, aniž byl dříve dotázán závodní výbor. K žalobcově stížnosti uznala rozhodčí komise nálezením ze dne 24. dubna 1936 vydaným podle § 3 písm. g) zák. č. 330/1921 Sb. z. a n., že jest žalovaná povinna a) buď žalobce přijati do práce za dřívějších podmínek a nahraditi mu zároveň mezi tím ušlý výdělek, b) nebo mu opatřiti jiné zaměstnání v tomtéž oboru a v témže místě s přibližně stejným výdělkem, c) nebo žalobci zaplatiti odbytné ve výši čtyřnedělní mzdy. Žalovaná firma užila třetí možnosti pod c) a dne 19. června 1936 složila pro žalobce u soudu 500 Kč a jako odškodnění za dovolenou 142 Kč 20 h, které žalobce nepřijal. Ježto žalovaná firma se vzpěčuje přijmouti jej do práce přes to, že nálezením výše dotčeným, jenž jest prejudiciálním pro soukromoprávní nároky žalobcovy, bylo vysloveno, že žalobcovo propuštění ze služeb žalované firmy je nespravedlivou příkrostí, domáhá se žalobce, aby byla žalovaná uznána ve smyslu § 1295, odst. 2, obč. zák. povinnou nahraditi mu škodu vzniklou z jeho propuštění ze služeb. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Žalobce přednesl na prvním soudě, že rozhodčí komise uznala jeho propuštění ze služeb žalované firmy za nespravedlivou příkrost a že pro tuto nespravedlivou příkrost, o které prý bylo rozhodčí komisí závazně pro soudy rozhodnuto, jest mu žalovaná firma zavázána k náhradě

škody. Žalobce odkazuje zejména k ustanovení § 1295, odst. 2, obč. zák. o šikáně jako k právnímu důvodu své žaloby. Z uvedeného žalobcova přednesu vyplývá, že se nedovolává nápravy rozhodnutí nálezu rozhodčí komise, vydanému podle § 3 g) zákona o závodních výborech č. 330/1921 Sb. z. a n., nýbrž že se domáhá nároku na náhradu škody, opíraje jej o výrok rozhodčí komise, a zdůrazňuje z něho nespravedlivou příkrst svého propuštění žalovanou firmou. Nejde tudíž o žalobu podle § 105 ústavní listiny. Není proto potřebí ani zkoumati, zda žaloba byla podána ve lhůtě stanovené § 2 zákona č. 217/1925 Sb. z. a n., jak to mylně učinil odvolací soud. Právem tudíž žalobce brojí s tohoto hlediska proti právně mylnému odůvodnění napadeného rozsudku. Než jinak jest správnost napadeného rozsudku odvolacího soudu odůvodněna již přednesem žalobce, který se v dovolání omezil jen na vyvrácení právního názoru odvolacího soudu, aniž dovedl ze skutečností jím přednesených, že by nárok žalobou uplatněný byl důvodem po právu. Domáhá-li se žalobce na žalované firmě náhrady škody, bylo na něm, aby dokázal, že porušila pracovní smlouvu takovým způsobem, že jest žalobci povinna nahraditi škodu vzniklou mu propuštěním z práce. Žalobce však ani nepřednesl, že ho žalovaná firma propustila předčasně bez důležitého důvodu, kdy by mu ovšem byla podle § 1162 b) obč. zák. povinna nahraditi veškerou škodu z předčasného propuštění mu vzešlou, ani neuvedl skutečností, z nichž by vyplývalo, že žalovaná firma, používajíc svého oprávnění k propuštění žalobce z práce, zneužila tohoto svého práva mravně závadným způsobem se zřejmým úmyslem jej poškoditi, což by mohlo odůvodniti žalobní nárok podle ustanovení § 1295, druhého odstavce, obč. zák. K odůvodnění žalobního nároku po té stránce nestačilo však žalobcovo tvrzení, že rozhodčí komise uznala pravoplatným nálezem jeho propuštění za nespravedlivou příkrst, neboť dospěla-li rozhodčí komise ve svém nálezu, vydaném podle § 3 g) zákona č. 330/1921 Sb. z. a n., k přesvědčení, že žalobcovo propuštění bylo nespravedlivou příkrstí, nešlo o rozřešení nějaké předurčující otázky práva veřejného, k němuž by byla povolána jedině rozhodčí komise jako správní úřad, jak to má na mysli zejména i ustanovení § 190 c. ř. s., a nelze proto ani uznati správným tvrzení žalobcovo, že o nespravedlivé příkrsti, které se prý dopustila žalovaná firma, propustivši jej ze svých služeb, bylo již rozhodnuto způsobem zavazujícím soudy při rozhodování o žalobním nároku. Přesvědčení rozhodčí komise o nespravedlivé příkrsti při propuštění žalobcově není skutkovým zjištěním, a nemohlo se proto ani státi podkladem pro právní posouzení žalobního nároku, nýbrž soudům nižším i soudu dovolacímu bylo jej posuzovati jen podle skutkových okolností, které měl žalobce ve sporu přednésti k odůvodnění svého nároku na náhradu škody v žalobě. Takovýchto skutečností se však žalobce pro svůj nárok nedovolával, a již proto nemohla míti jeho žaloba úspěch.

Čís. 16070.

Byl-li ve sporu, jehož předmět na penězích nebo peněžité hodnotě nepřevyšuje 7.000 Kč, ústně prohlášen potvrzující rozsudek odvolacího soudu a zároveň hodnota sporu stanovena pod 7.000 Kč, aniž bylo pro-